అద్దెకిచ్చిన హృదయాలు

మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తి

ఆంధ్రుల ఆహ్లాద రచయిత అలనాటి(1971) మొట్టమొదటి నవలిక

క్రిందటి సంచిక నుంచీ కొనసాగింపు..

యువహృదయాల్లో గిలిగింతలు.. ఎదిగీ ఎదగని వయసుకి చక్కిలిగింతలు..

4

"మీ కోసమే ఎదురు చూస్తున్నాను. ఇంత ఆలస్యం అయిందే?" అడిగింది బెట్టీ, గది తలుపు తాళం తీస్తున్న అచ్యుతాన్ని.

"హోటల్‌లో భోజనం చేసి రావాలి కదా?" అన్నాడు అచ్యుతం. తలుపు తెరిచి లోపలికి వెళ్ళి, లైటు వెలిగించాడు. వెనకనే వచ్చింది బెట్టీ.

"మీరు నాకు చెప్పనే లేదు" అన్నది బెట్టీ, పుస్తకాల రాక్ వంక పరీక్షగా చూస్తూ.

"ఏమిటి?" అడిగాడు అచ్యుతం టై విప్పుతూ.

"ఆ సంగతే" అన్నది బెట్టీ, ఇంకా పుస్తకాల రాక్ వంక చూస్తూ.

"ఏ సంగతి?" అడిగాడు అచ్యుతం.

రాక్ దగ్గరకి వెళ్ళి, అన్నిటికన్నా లావుగా ఉన్న పుస్తకం బయటకి లాగింది బెట్టీ.

"ఈ సంగతి" అన్నది పుస్తకాన్ని చేత్తో తట్టుతూ.

"ఏముంది? అది అనాటమీ పుస్తకం" అన్నాడు అచ్యుతం, బెట్టీ వంక వింతగా చూస్తూ.

"కన్నింగ్ యు ఆర్!" అన్నది బెట్టీ చిరుకోపంతో.

"ఏమిటి నాకు అర్థం కాలేదు."

"ఈ పుస్తకంలో ఫోటో."

"ఏం ఫోటో?"

"నాకు ఎప్పుడూ చెప్పలేదే మీరు? సులోచన అంతా చెప్పింది. ఎవరా అమ్మాయి?"

తెల్లబోయాడు అచ్యుతం.

"అందులో అమ్మాయి ఫోటోలేమీ లేవు."

"అబద్ధం ఆడకండి. సులోచన చెప్పేసింది. మీ గర్ల్‌ఫ్రెండా?"

"నిజంగా చెబుతున్నాను. అందులో అమ్మాయి ఫోటోలేమీ లేవు. నాకు గర్ల్ ఫ్రెండ్స్ లేరు."

"ఇప్పుడే తీసి చూపిస్తాను. నాకు పేజీ నెంబర్ కూడా చెప్పింది సులోచన."

గబగబా పుస్తకం తెరిచి, పేజీలు తిప్పి ఓ పేజీ దగ్గర ఆగిపోయింది బెట్టీ,

దగ్గరకెళ్ళి వంగి చూశాడు అచ్యుతం, పుస్తకంలోకి ఆసక్తిగా.

పక పక నవ్వాడు ఆ బొమ్మని చూసి.

"బాగుందా నా గర్ల్‌ఫ్రెండ్?" అడిగాడు.

అస్థిపంజరం బొమ్మ ఉంది పుస్తకంలోని ఆర్ట్ పేపర్ మీద.

"థాంక్ గాడ్!"

పుస్తకం మూసి బెట్టీ రాక్‌లో యధాస్థానంలో పెట్టింది.

"అబద్ధం చెప్పింది. సులోచన బాగా అల్లరి చేస్తుంది. మిస్‌చువస్" అన్నది బెట్టీ.

అచ్యుతం నవ్వుతూ చూశాడు బెట్టీ కళ్ళలోకి.

"గర్ల్ ఫ్రెండ్స్ లేరా మీకు!" అడిగింది బెట్టీ మళ్ళీ.

"దేనికి?"

"ఊరికినే చెప్పండి."

"లేరు." అబద్ధం చెప్పాడు అచ్యుతం కావాలని.

బెట్టీ అచ్యుతం వంకే చూస్తుండిపోయింది కొన్ని క్షణాలు, ఏదో చెప్పాలనుకుంటూంది కానీ, చెప్పలేకపోతోంది అని గ్రహించాడు అచ్యుతం. బెట్టీ మొహంలోని భావాలని బట్టి.

"నీకు బాయ్ ఫ్రెండ్స్ లేరా?"

"లేరు."

"ఏమిటి చెప్పాలనుకుంటున్నావ్?" అడిగాడు అచ్యుతం.

"ఏం లేదు."

తల వంచుకుంది బెట్టీ సిగ్గుగా. సిగ్గుపడుతున్న బెట్టీ ఇంకా అందంగా కనిపించింది అచ్యుతానికి.

"ఫర్వాలేదు, చెప్పు. ఏమిటి?

"మీరు ఏమీ అనుకోరుగా చెబితే?"

"చెప్పకపోతేనే ఏమయినా అనుకుంటాను."

"వెల్ నాకు చేతకాదు ఎలా చెప్పాలో."

"ప్రయత్నించు."

"నేను...మీరు" అని కాస్సేపాగి.. "నాకు చేతకాదని చెప్పానుగా" అన్నది నిస్సహాయంగా.

అందంగా ఉన్న బెట్టీ మొహంలోకి చూసి చిన్నగా నవ్వి అన్నాడు అచ్యుతం.

"పోనీ, నేను చెప్పనా నువ్వేం చెప్పాలనుకుంటున్నావో?"

తల ఊపింది బెట్టీ.

"ఆ టేబుల్ మీద డిక్షనరీ ఉంది. దానిలో ఒక పేజీ మధ్య పెన్సిల్ అడ్డంగా పెట్టి ఉంది. అది తెరిచి చూడు."

"నేను చెప్పాలనుకున్నది అక్కడ ఉంటుందా?" అడిగింది బెట్టీ అనుమానంగా.

"ఉంటుందనుకుంటాను."

బెట్టీ గుండెలు విపరీతంగా కొట్టుకోవడం వినపడుతూంది అచ్యుతానికి, టేబుల్ దగ్గరకు నడిచి, డిక్షనరీ తెరిచింది బెట్టీ.

"నువ్వు చెప్పాలనుకున్నది పెన్సిల్‌తో అండర్ లైన్ చేసుంటుంది అదేనా?"

"లవ్!" పైకి గట్టిగా చదివింది బెట్టీ, అప్రయత్నంగా. ఠక్కున డిక్షనరీ మూసేసింది.

"కరెక్ట్?"

"యు ఆర్ కరెక్ట్"

"అయితే, ఇప్పుడు చెప్పు పూర్తిగా నువ్వు చెప్పాలనుకున్నది" అన్నాడు అచ్యుతం నవ్వుతూ:

"నో... నాకు సిగ్గు"

గుమ్మం వైపు పరుగెత్తింది బెట్టీ.

"వెయిట్ ఏ మినిట్!"

అచ్యుతం పిలిచినా ఆగకుండా బయటికి పరుగెత్తింది బెట్టీ.

కొని క్షణాల తర్వాత - "మీ పెన్సిల్" అన్న బెట్టీ మాటలు వినబడ్డాయి.

డిక్షనరీలో పెట్టిన పెన్సిల్ అచ్యుతం మీద వచ్చి పడ్డది బయటినుంచి.

రోజూ ఉదయం పుస్తకాలతో వస్తుంది ఆషా, పాఠం చెప్పించుకోవడానికి. ఇదివరకున్నంత బెదురూ, భయం లేవు. అచ్యుతం వంక చూసి స్నేహపూర్వకంగా నవ్వింది ఆషా.

"కూర్చో" అన్నాడు అచ్యుతం, రేజర్‌లో బ్లేడ్ ఎక్కిస్తూ.

కుర్చీలో కూర్చుంది ఆషా. పుస్తకాలు టేబుల్ మీద పెట్టి అన్నది అచ్యుతంతో "వసంత మీతో చెప్పమన్నది. అందరూ వచ్చి మిమ్మల్ని చూసి మాట్లాడుతున్నారు, తను రాలేకపోయింది. ఏమీ అనుకోవద్దని చెప్పమంది."

"దేనికి రాలేకపోవడం?" అడిగాడు అచ్యుతం.

"స్టెప్ మదర్."

"వసంతతో చెప్పు, నాకు మాట్లాడాలనుందని" అన్నాడు అచ్యుతం, కొన్ని క్షణాలాగి.

"గుమ్మం దగ్గరికి వెళ్ళి చూడండి. బయటే ఉంది. కనపడుతుంది మీకు."

రేజర్ బిగించి, గుమ్మం దగ్గరికి నడిచి బయటికి చూచాడు అచ్యుతం, వసంత నిలబడి ఉంది దూరంగా, చేతిలో చీపురుతో. ఆమె 'ఇ' బ్లాక్ ఊడుస్తూంది.

పధ్నాలుగేళ్ళుంటాయి. నల్లటి పావడా, ఎర్రరంగు జాకెట్ రెండు జడలు కాదు. ఒక జడ. ఆ వయసులో రెండు జడలు వేసుకోవాలనే ముచ్చట తీరనివ్వదు వసంత సవతి తల్లి అనుకున్నాడు అచ్యుతం. పధ్నాలుగేళ్ళు నిండుతున్నా, ఓణీలు వేసుకోవలసిన అవసరం ఉన్నా, ఇంకా ఓణీలు వేయనివ్వడం లేదు ఆవిడ. ఛామన ఛాయగా ఉన్నా, ఆకర్షణీయంగానే ఉన్నది వసంత.

ఊడవడం ఆపి అచ్యుతం వంక చూచింది వసంత. చిన్నగా నవ్వి, చెయ్యి ఊపాడు అచ్యుతం. బెదురుగా చుట్టుపక్కల చూసింది వసంత, తననెవరయినా గమనిస్తున్నారేమోనని. ఎవరూ లేకపోవడంతో చిరునవ్వు నవ్వింది బదులుగా.

ఇంటిలోపలినుంచి ఒకావిడ వచ్చింది బయటికి. సవతి తల్లి కావచ్చు. చటుక్కున లోపలికి తప్పుకున్నాడు అచ్యుతం.

చేతిలో రేజర్‌తో అద్దం ముందు వెళ్ళి నిలబడ్డాడు అచ్యుతం.

"కనపడ్డదా?" అడిగింది ఆషా.

"కనపడ్డది." చెప్పాడు అచ్యుతం, గడ్డానికి బ్రష్‌తో సబ్బురాసుకుంటూ.

"కొంచెంసేపాగి రానా?" అడిగింది.

"వద్దు. గడ్డం గీసుకుంటూ పాఠం చెబుతాను సరేనా?"

"సరే."

అద్దం ముందు నించుని, గడ్డం గీసుకుంటూ చెప్పసాగాడు జువాలజీ పాఠం. తలవంచుకుని వింటూ పాయింట్స్ వ్రాసుకుంటుంది ఆషా.

"అబ్బా!"

అచ్యుతం కేక విని తలపైకెత్తి చూసింది ఆషా. చెంపమీద ఉన్న తెల్లటి సబ్బునురుగు మీద ఎర్రటి చార.

"ఏమయింది?"

"ఏం లేదు. కొంచెం కోసుకుంది."

"అరె! బాగా రక్తం వస్తోందే!"

లేచి అచ్యుతం దగ్గరకి వెళ్ళింది ఆషా పుస్తకం, పెన్ టేబుల్ మీద పడేసి.

"నొప్పిగా ఉందా?" అడిగింది.

"నథింగ్, ఏం కాదు" అన్నాడు అచ్యుతం నిర్లక్ష్యంగా.

"సారీ. నా మూలంగానే అయింది."

"నెవర్ మైండ్!"

అప్రయత్నంగా ఆషా అచ్యుతం చెంపమీద చూపుడువేలుతో ముట్టుకుంది. వెంటనే రక్తం వచ్చే చోట చున్నీ (పంజాబీలు గుండెల మీద వేసుకునే ఆచ్ఛాదన) అంచుతో అచ్యుతం చెంపమీద అద్దింది.

ఆషా చెయ్యి పట్టుకున్నాడు అచ్యుతం వారిస్తూ. ఇద్దరి కళ్ళూ కలుసుకున్నాయి. ఆషా వెనక్కి ఒక్క అడుగు వేసింది, సిగ్గుగా, మృదువుగా అచ్యుతం చేతిలోని తన చెయ్యి విడిపించుకుంది. వెంటనే వెళ్ళి కుర్చీలో కూర్చుంది.

ఆఫ్టర్ షేవ్‌లోషన్ రాసుకున్నాడు అచ్యుతం. రాసుకుంటూ అద్దంలోంచి చూశాడు, టేబుల్ ఎదురుగా కుర్చీలో కూర్చుని ఉన్న ఆషాని.

తల వంచుకుని, చూపుడు వేలుతో టేబుల్ మీద సున్నాలు గీస్తోంది ఆషా, ఏదో ఆలోచిస్తూ.

చిన్నగా నవ్వుకున్నాడు అచ్యుతం.

5

పది రోజుల నుంచీ బెట్టీ తండ్రికి అచ్యుతమే ఇంజక్షన్స్ ఇస్తున్నాడు. టి.బి.కి పూర్తిగా పనికిరాని మందు. స్వంత వైద్యానికి డబ్బులేదు ఆయన దగ్గర. చాలా భాగం తాగుడుకు ఖర్చు పెట్టేశాడంటారు. ఇప్పుడు కూడా సిగరెట్స్ మానటం లేదు, ఎంత చెప్పినా.

ఆయన సంగతి ఎప్పటికప్పుడు తనకి పరిచయం ఉన్న ఓ టి.బి.స్పెషలిస్ట్‌కి చెప్పి, సలహాలు తీసుకుని అచ్యుతమే తనకి తోచిన మందులిస్తున్నాడు. హౌస్ సర్జన్ కూడా పూర్తిచేయని తన వైద్యం చాలదని తెలుసు అచ్యుతానికి.

మిగతా ఇళ్ళలో ఎవరికయినా పడిశం పట్టినా, జ్వరం వచ్చినా అచ్యుతమే వాళ్ళ ఆహ్వానం మీద వెళ్ళి చూసి, మందు వ్రాసిస్తుంటాడు. ఈ విధంగా చాలామంది ఆడపిల్లల తలితండ్రులందరితో అచ్యుతానికి పరిచయం ఏర్పడిపోయింది నాలుగు నెలల్లోనే.

సాయంత్రం బెట్టీ నాన్నని చూసి గదిలోకి వచ్చాడు అచ్యుతం. ఇప్పుడు సిగరెట్స్ బల్లమీద ఉంచడం లేదు. సులోచన సిగరెట్ డబ్బా కనపడితే తీసి వీధిలో పారేస్తుంది నిర్భయంగా.

సిగరెట్స్ దాచేందుకు రహస్యమయిన చోట్లు కనిపెట్టాడు అచ్యుతం. షేవింగ్ బాక్స్ వాటిలో ఒకటి. షేవింగ్ బాక్స్ తెరిచి చూస్తే దానిలో తను దాచిన డబ్బా లేదు. పుస్తకాల వెనకాల చూశాడు. అక్కడా లేదు. కుడికాలు బూటు లోపల చూశాడు. అందులో డబ్బా అలాగే ఉంది.

తలుపు దగ్గరకి వేసి ఒక సిగరెట్ తీసి అంటించి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. టేబుల్ మీద ఏష్ ట్రే లేదు. అదీ మాయమైంది.

సులోచన ఆ సమయంలో తన గదిలోకి వస్తుందనుకోలేదు అచ్యుతం, వస్తుందని తెలిస్తే అంద ధైర్యంగా గదిలో సిగరెట్ కాల్చేవాడు కాదు.

చటుక్కున సిగరెట్ ఆర్పేశాడు, సులోచన తలుపు తోసుకుని గదిలోకి రాగానే.

ఎదురుగా వచ్చి, కుర్చీలో కూర్చోలేదు సులోచన. నిలబడే అచ్యుతం చేతిలోని ఆరిపోయిన సిగరెట్ వంక చూస్తూ నిలబడింది.

"ఏం లేదు... ఏం తోచకపోతే... ఊరికేనే..... ఒక్కటే..... ఇంక లేవు."

వెతుక్కోమన్నట్టుగా చేతులు పైకెత్తాడు.. తిడుతుందనుకున్నాడు సులోచన. తిట్టలేదు ఇదివరకులాగా. లెంపలు వేసుకోమని చెప్పలేదు ఇదివరకులాగా. 'ఇంకోసారి సిగరెట్ తాగితే నేను స్కాండల్‌తో సమానం' అని పదిసార్లు అనమని చెప్పలేదు.

అలాగే చూస్తూంది అచ్యుతం కళ్ళలోకి.

సులోచన మౌనం భరించలేకపోయాడు అచ్యుతం.

"ఇంకెప్పుడూ తాగను."

బల్లకింద ఉన్న బూటులోపల నుంచి సిగరెట్ పెట్టె తీసి టేబుల్ మీద నిస్సహాయంగా పడేశాడు.

"ఈసారి మీరు సిగరెట్ తాగడం చూస్తే నేను ఈ వేలు కోసేసుకుంటాను."

కుడిచేతి చూపుడువేలు ఎత్తి అచ్యుతానికి చూపించింది సులోచన.

"నిజంగా కోసేసుకుంటాను."

అచ్యుతం కళ్ళలోకి చూస్తూ దృఢంగా, స్థిరంగా చెప్పింది సులోచన.

ఎప్పుడూ చలాకీగా ఉండే సులోచన ఇంత గంభీరంగా మాట్లాడటం చూడలేదు అచ్యుతం.

"ఆ అవకాశం కలజెయ్యను."

అచ్యుతం సిగరెట్ పాకెట్ అందుకుని, కిటికీలోంచి బయటకి విసిరేశాడు.

"నాకోసం చెపుతున్నాను. మీకోసం కాదు. మీరు బెట్టీ తండ్రిలా అయిపోతే ఇక నేను ఎలా బ్రతకగలను?"

కొద్దిగా వణికింది సులోచన కంఠం. సులోచన కళ్ళలోకి చూశాడు అచ్యుతం. అంతకు ముందు ఎప్పుడూ చూడని ఆరాధన కనబడింది సులోచన కళ్ళలో.

"ఫర్ గివ్ మి, ఐ ప్రామిస్!" అన్నాడు అచ్యుతం, తలవంచుకుని.

మెడికల్ జర్నల్ తిరగేస్తూంటే ఘల్లు ఘల్లుమని గజ్జెల చప్పుడు వినిపించింది. తల ఎత్తి గుమ్మం వంక చూశాడు అచ్యుతం. స్వాతి ఫుల్ స్లీవ్స్ షర్ట్, బెల్‌బాటమ్‌లలో ఉంది. రెండు చేతులూ వెనక్కి పట్టుకుని ఏదో దాస్తున్నట్లుగా

"మీకోసం ఏదో తీసుకువచ్చాను" అన్నది స్వాతి.

"ఏమిటి?" అడిగాడు అచ్యుతం.

"మీకిష్టమైంది. కనుక్కోండి."

"ఏమిటి? కనుక్కోలేను" అన్నాడు అచ్యుతం, కాస్సేపు ఆలోచించి.

"నిన్న అడిగారుగా?"

"ఏం అడిగాను?"

"ఇది."

స్వాతి చేతిలో చిన్న సీసా. సీసా నిండా తేనె. స్వాతి దగ్గరికి నడిచివస్తూంటే కాళ్ళకి కట్టుకున్న గజ్జెలు ఘల్లు ఘల్లు మని శబ్దం చేస్తున్నాయి. వినసొంపుగా.

"తేనె? థాంక్స్ ఎ లాట్. మీ నాన్నగారికి తెలుసా?" అడిగాడు అచ్యుతం.

"తెలుసు."

"ఎందుకు తీసుకొచ్చావు?"

"మీ కిష్టం అన్నారుగా?"

"నా కిష్టమైతే తీసుకురావాలా?"

"అవును."

"ఎందుకు?"

"మీకిష్టంగా అందుకే."

తన వంకే గుచ్చి గుచ్చి చూస్తున్న అచ్యుతాన్ని చూసి సిగ్గుపడింది స్వాతి.

"నా కేది ఇష్టమయితే అది తీసుకొస్తావా?"

"ఓ ఇదివరకు తేనేకాక మరోటన్నా మీకిష్టమన్నారు?"

"నువ్వంటే నాకిష్టం" అన్నాడు అచ్యుతం, కొంచెంసేపాగి.

"మీరన్నా నాకిష్టమే!" చెప్పింది స్వాతి.

"దేనికి?"

"మీరు డాక్టరు గనుక. పెద్దయ్యాక నేనూ ఎమ్.బి.బి.ఎస్ చదువుతాను. ఇంకా పైకి చదువుతాను. నాకు చదువుకున్నవాళ్ళంటే ఇష్టం. అందరికీ మందులివ్వచ్చు. బ్రతికించవచ్చు."

"నేను డాక్టర్ కాకపోతే, నేనంటే ఇష్టం ఉండదా నీకు?"

"డాక్టర్ కాకపోయినా మీరంటే నాకిష్టమే."

"ఎందువల్లనో?"

కళ్ళు దించుకుంది స్వాతి. సమాధానం చెప్పలేదు. సిగ్గు అడ్డువచ్చిందని గ్రహించాడు, పదిహేనేళ్ళయినా నిండని స్వాతికి.

"థాంక్స్. తేనెకి బదులు ఇది తీసుకో."

తను నాలుగు సంవత్సరాలు కష్టపడి సేకరించిన స్టాంప్ ఆల్బమ్, డ్రాయర్‌లోంచి తీసి స్వాతికి ఇచ్చాడు.

"వద్దు, అక్కరలేదు."

"ఏం? నువ్వు స్టాంప్స్ సేకరిస్తావుగా?"

"అయినా వద్దు."

"నువు ఆల్బమ్ తీసుకుంటే కోప్పడతారా ఎవరయినా?"

"కోప్పడరు."

"మరయితే ఎందుకు తీసుకోవు?"

"ఊరికేనే."

"నువ్వు ఆల్బమ్ తీసుకోకపోతే నాకు తేనేసీసా వద్దు."

"అయితే తీసుకుంటాను."

ఆల్బమ్ అందుకుని తెరిచి, అచ్యుతం ఎంతో డబ్బు ఖర్చు చేసి సంపాదించిన స్టాంప్స్‌ని చూడసాగింది ఒక్కొక్కటిగా. చూస్తూ అన్నది

"పెద్దయ్యాక మనిద్దరం కలిసి విమానం మీద ఈ దేశాలన్నీ చూసి వద్దాం. బెంగుళూరు బాగుంటుంది చాలా. ఇద్దరం కలిసి అక్కడే ఉందాం."

"ఎలా మనం కలిసి ఉండటం?" అన్నాడు అచ్యుతం, అర్థంకాక.

"ఎలా ఏమిటి? మనకి పెళ్ళయిపోతుందిగా అప్పటికి?"

ఈ మాత్రం తెలియదా అన్నట్లుగా చూసింది స్వాతి. అందరూ సిగ్గుపడ్డట్టుగా సిగ్గుపడలేదు స్వాతి, పెళ్ళి గురించి మాట్లాడేందుకు. చాలా మామూలుగా చెప్పింది.

వచ్చేసంచికలో మరో మలుపు

ఈ నవల క్రిందటి భాగాలు

చదవడానికి కౌముది

గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి.

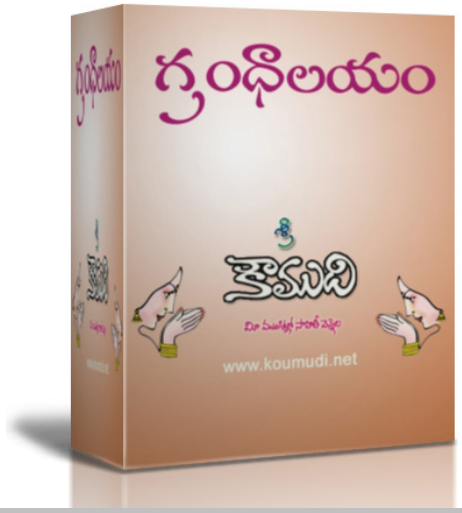

Click here to go to KOUMUDI Library